

† ΑΡΧΙΜ. ΦΙΛΟΘΕΟΥ ΖΕΡΒΑΚΟΥ
ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΕΝ ΠΑΡΩ
Ι. Μ. ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΛΟΓΓΟΒΑΡΔΑΣ

ΟΣΙΑ ΘΕΟΚΤΙΣΤΗ Η ΛΕΣΒΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ - ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ - ΘΑΥΜΑΤΑ - ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΠΟΙΗΘΕΙΣΑ

ὑπό τοῦ Ὁσιολογιωτάτου Μοναχοῦ Ὑμνογράφου
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ (†)

ΕΙΣ ἩΝ ΠΡΟΣΕΤΕΘΗ
ΚΑΙ Ἡ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΘΕΟΚΤΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΛΕΣΒΙΑΣ

Ποιηθεῖσα ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ὑπὸ Μοναχοῦ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ (†)

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῷ

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ φάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια:

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Η νῆσος Λέσβος ὡς δένδρον σε εὐθαλέστατον, βλαστήσασα Ὅσια, τῇ σῇ δόξῃ καυχᾶται· σὺ γὰρ σπουδῇ συντόνῳ τῶν ἀρετῶν, τοὺς καρπούς ἐγεώργησας, δι' ὧν ἐκτρέφεις ἐκάστοτε τῶν πιστῶν, τὰς καρδίας θεῖω Πνεύματι.

Τ ῆ τοῦ Βελιάρ μανία αἰχμαλωσίαν πικράν, ὑπενεγκοῦσα Μῆτερ, ὡς ἐχθρῶν ἀλαστόρων, ἐρρύσθης προμηθεῖα τῇ θεϊκῇ, καὶ ἐν Πάρῳ ἐσκηνώσας, ἔνθα Ἀγγέλων τόν βίον μετὰ σαρκός, θεῖω ἔρωτι ἐζήλωσας.

Θ ἄμβους ἐπλήσθη, Ὅσια, ὁ εὐσεβῆς θηρευτής, ἠνίκα σε κατεῖδεν, ὡς ἀσώματον ὄντως, καὶ πίστει ὑπουργήσας τῇ ἱερᾷ Θεοκτίστῃ ἐφέσει σου, τῆς θαυμαστῆς σου ἐκήρυξε βιοτῆς, τὰ ἀνδρεῖα κατορθώματα.

Ω ς θεοδώρητον πλοῦτον καὶ θησαυρόν ἀληθῆ, τὰ θεῖα λείψανά σου, Θεοκτίστη Ὅσια, ἠνῆσος Ἰκαρία νεύσει τῇ σῇ, κτησαμένη ἀγάλλεται, καὶ τὴν ἀγίαν σου μνήμην καὶ εὐκλεῆ, ἐορτάζει εὐφημοῦσά σε.

Δόξα. Ἦχος α'.

Τ ῆς ἰσαγγέλου ζωῆς σου τὰ σκάμματα, τίς ἐπαξίως διηγῆσεται, Θεοκτίστη Ὅσια, πάντας γὰρ ἐξέπληξας, τῇ στεροτάτῃ ἀσκήσει σου, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ἐξωμοίωσαι, τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὑπερβᾶσα τοὺς ὄρους. Μεθ' ὧν τῆς ἀλήκτου χαρᾶς ἀπολαύουσα, κατ' ἀξίαν τῶν πόνων σου, πρέσβευε τῷ σῷ νυμφίῳ, ὑπὲρ τῶν τιμῶντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Α μαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμόν μή παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ε ρωτι θεϊκῷ, τρωθεῖσα Θεοκτίστη, ἀπὸ παιδὸς ἐμφρόνως, Κυρίῳ ἀνετέθης, καὶ τούτῳ ἠκολούθησας.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τόν Κύριον...

Π ἄχος τό τῆς σαρκός, λεπτύνασα Ὅσια, συντονωτάτοις πόνοις, εἰς οὐρανοῦς ἀνέπτῃς, οἶα τρυγῶν φιλήρημος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Ε ἰληφας ἐκ Θεοῦ, πλουσίας ἀντιδόσεις, Ὅσια Θεοκτίστη, καὶ νέμεις τοῖς αἰτοῦσι, τὰ ἀγαθὰ δωρήματα.

Δόξα. Τριαδικόν.

Μ όνη μόνῳ Θεῷ, τῷ Τρισηλίῳ Μῆτερ, λατρεύουσα ὁσίως, ἐρήμῳ ἐν ἀβάτῳ θεουργικῶς δεδόξασαι.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Ε χουσα τὴν Ἀγνήν, Παρθένον Θεοτόκον, βοήθειαν Ὅσια, ρᾶον τὴν τῆς ἐρήμου, σκληραγωγίαν ἔφερες.

Νῦν ἀπολύεις, τό τρισάγιον, τό Ἀπολυτίκιον τοῦ Μεγάλου Ἐσπερινοῦ καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῷ

Μετὰ τόν Προοιμιακόν, τό Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δέ τό Κύριε ἐκέκραξα ἰστῶμεν στίχους ε' καὶ φάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια τῆς Ὅσιας:

Ἦχος α'. Ὡ! τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ω! τοῦ παραδόξου θαύματος! ὑπὲρ φύσιν ζωὴν, γυναικίῳ σώματι, δυνάμει τῆ τοῦ Χριστοῦ, στερρῶς διήνυσεν, ἐν Πάρῳ ἀσκητικῶς, ἢ Θεοκτίστη τῆς Λέσβου τό βλάστημα, καὶ ἤσχυνε τὸν ἐχθρόν, τὸν καθ' ἡμῶν χαλεπῶς ὠρυόμενον· ὅθεν χαρισμάτων θείων, δαφιλῶς ἐτρέφθη, καὶ ἁγίων Ἀγγέλων, ἀνεδείχθη ἰσοστάσιος.

Βαβαί τῆς σῆς πολιτείας σεμνή! σύ γάρ ὑπερέβης, τοὺς ὄρους τῆς φύσεως· ἀσκήσει σου τῆ στερρᾶ, καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον· ἐξ ὅλης γάρ τῆς ψυχῆς, ἀκολουθοῦσα Χριστῷ τῷ νυμφίῳ σου, τὴν ἔρημον κατοικεῖν, αἰχμαλωσίας πικρᾶς ὡς διέδρασας, ἠρετίῳ Θεοκτίστη, καὶ κατετραυμάτισας, τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, ἀνευδότοις σου παλαίσμασι.

Τὴν σὴν θαυμάζουσιν ἄσκησιν, τῶν Ἀγγέλων τάξεις, καὶ βροτῶν συστήματα, καὶ φρίττουσι ζοφερῶν, πνευμάτων φάλαγγες, χορεύει δὲ μυστικῶς, ἁγιασθεῖσα ἢ Πάρος τοῖς πόνοις σου, σκιρτᾷ δὲ καὶ σύν αὐτῇ, ἢ Ἰκαρία τῷ θείῳ λειψάνῳ σου, ἢ δὲ Λέσβος Θεοκτίστη, ἐν σοὶ καλλωπίζεται, καὶ Χριστὸν μεγαλύνει, τὸν λαμπρῶς σε θαυμαστῶσαντα.

Προσόμοια ἕτερα.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ως παρθένος ἀκήρατος, τῷ Χριστῷ κατηγγύησαι, Μῆτερ ἐκ νεότητος θεῖῳ ἔρωτι, καὶ τὸν ζυγὸν αὐτοῦ ἄρασα, αὐτῷ ἠκολούθησας, ἀλλ' ὁ βάσκανος ἐχθρός, πειρασμούς σοι ἐπήγαγε, καὶ αἰχμάλωτον, καθιστᾷ σε βαρβάρους Θεοκτίστη, ἀλλ' ἠσχύνθη τῆ σῆ στάσει, καὶ τῷ ἀνδρείῳ φρονήματι.

Ως κατεῖδεν Ὁσία σε, εὐδοκίᾳ τῇ κρείττονι, οἷά περ ἀσώματον μετὰ σώματος, ἐν τῷ ναῶ τῆς Θεόπαιδος, ἐξέστη τῷ πνεύματι, ὁ θεόφρων θηρευτής, καὶ ὡς θήραμα κάλλιστον, καὶ οὐράνιον, Θεοκτίστη προτέθεικε τῷ κόσμῳ, τῆς λαμπρᾶς σου πολιτείας, τὰ ὑπὲρ φύσιν παλαίσματα.

Ωσπερ ἄνθος ἠδύπνευστον, ἐκ τῆς Λέσβου ἐβλάστησας, καὶ ἐν Πάρῳ ἔπνεσας τῆς ἀσκήσεως, τὴν εὐωδίαν ἐν Πνεύματι, Ὁσία

ἰσαγγελε, τό δὲ λείψανον τό σόν, ὡσπερ δῶρον οὐράνιον, καὶ πολύτιμον, ἐδωρήσω τῇ νήσῳ Ἰκαρία, Θεοκτίστη μακαρία, τῶν Ἀσωμάτων ἐφάμιλλε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τὴν σὴν ἁγίαν μνήμην, πνευματικῶς ἐορτάζοντες, Θεοκτίστη Ὁσία, τὸν σόν νυμφίον Χριστὸν δοξάζομεν, τὸν λαμπρῶς σέ μεγαλύναντα, καὶ ἀγαλλιάσει βοῶμεν σοι· χαίροις ἢ τὴν τοῦ θήλεος ἀσθένειαν ἀπορρίψασα, καὶ ἐν ἀνδρείῳ φρονήματι, ἀγωνισαμένη ὡς ἄσαρκος· χαίροις ἢ τὴν κλησιν τοῖς ἔργοις, ἀληθῆ δείξασα, καὶ ἱερόν ἀνάθημα, καὶ νύμφη Χριστοῦ φανεῖσα ὡς καλλιπάρθενος· χαίροις ὁ τῆς Λέσβου βλαστός, τῆς Πάρου θεῖον ἐντρέφημα, καὶ τῆς Ἰκαρίας προστάτις καὶ ἔφορος. Ἀλλὰ πρέσβευε ἀπαύστως, Ὁσία Μῆτερ, τῷ Σωτῆρι ἡμῶν καὶ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μή μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε...

Εἵσοδος, Φῶς ἰλαρόν, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου Σάββα.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Εὐφραίνεται ἐν Κυρίῳ ἢ ἐνεγκαμένη σε Λέσβος, τὰ σπάργανά σου κατέχουσα, Θεοκτίστη Ὁσία· ἢ δὲ Πάρος ἀγάλλεται, τῶν ἀγῶνων σου τεθεαμένη τό μέγεθος, καὶ τοῖς ὁσίοις ἰδρῶσί σου, καταρδευθεῖσα Μῆτερ· ἀλλὰ πλέον τούτων, γάννυται, Ἰκαρία ἢ κλεινή, τό χαριτόβρυτόν σου λείψανον, τῆ σῆ νεύσει πλουτήσασα· χάριν γάρ καὶ ἔλεος, ἐξ αὐτοῦ καρποῦται, καὶ τῷ σε δοξάσαντι κράζει: Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Αγγελικὴν ζωὴν ἀγαπήσασα, ἐκ νεότητος Χριστῷ ἠκολούθησας, Θεοκτίστη θεόφρων· ᾧ καὶ νυμφευθεῖσα, πάντα πόθον ὑπερέιδες γεηρόν, καὶ ἐπτερώθης τῷ πνεύματι, ταῖς θείαις ἀναβάσεις· καὶ αἰχμαλωσίαν ὑποστᾶσα, τὸν ἀρχέκακον ἐχθρόν ἠχμαλώτευσας, τοῖς ἐρημικοῖς σου παλαίσμασιν ὡ τοῦ θαύματος! γυμνή καὶ ἄστεγος ἐν

ἐρήμῳ ἔζησας, Θεῶ μόνῳ λατρεύουσα, τῷ γνώριμόν σε πᾶσι ποιήσαντι, τοῖς ὀλοφύχως βοῶσι: Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος γ'.

Τίς ἐπαξίως ὑμνήσει, τῆς ἰσαγγέλου σου ζωῆς τά σκάμματα, Θεοκτίστη θεόληπτε; τήν ἐν ἐρήμῳ μόνωσιν, τῶν δακρῶν τά χεύματα, τῆς προσευχῆς τό σύντονον, τήν ἀκροτάτην ἐγκράτειαν, καί τάς κατά τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, ἀνδρείας συμπλοκάς; Ὡς μέγα σου τό κατόρθωμα, καί θαυμαστή ἡ δοθεῖσά σοι ἔλλαμψις! κατ' ἀξίαν γάρ δεδόξασαι, καί λαμπαδηφόρους ἐν τῷ νυμφῶνι τῆς δόξης τοῦ νυμφίου σου· οὐ καί ἡμᾶς ἀξίωσον, τούς ἐορτάζοντας τήν μνήμην σου.

Ἦχος δ'.

Παρθενικῇ ἐκλάμπουσα χάριτι, βαρβαρικῆς ἐπιδρομῆς ἐγένου ἔργον, αἰχμαλωτισθεῖσα τῷ σώματι· ἀλλά χειρὶ θεοῦ, ρυσθεῖσα, τόν μὲν ρυπάμενόν σε ἐδόξασας Κύριον, τῇ ξενοτρόπῳ πολιτείᾳ σου, τόν δέ τά δεινά σοι τεκτηνάμενον, αἰχμάλωτον εἶλες τοῖς πόνοις σου, τόν τήν Εὐάν πάλαι πτερίσαντα, καί κατ' αὐτοῦ τρόπαιον μέγα ἤγειρας, τῇ τοῦ Σταυροῦ πανοπλίᾳ. Ἄλλ' ὦ Θεοκτίστη Ὁσία, τῆς μανίας αὐτοῦ ἀπάλλαξον ἡμᾶς, αἰτουμένη ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τήν ὑπέρ φύσιν σου ἀσκησιν, θαυμαστῶς ἐδόξασεν ὁ τῆς δόξης Κύριος, Θεοκτίστη θεοδόξαστε· αὐτῷ γάρ ὀλοσχερῶς ἀνατέθης, καί ὡς ἄσαρκος ἔζησας, μηδὲ ὀλωσ προνοίαν τῆς σαρκός ποιήσασα· ὅθεν χαρισμάτων θείων ἐπλήσθης, καί τῶν Ἀγγέλων στάσεως ἠξίωσαι, θεωθεῖσα θεία μετοχῇ· ἡμῖν δέ παρέχεις, ἴσιν ψυχῆς καί ρῶσιν σώματος, καί πταισμάτων ἄφεσιν, ταῖς πρὸς Χριστόν πρεσβεΐαις σου.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων...

Εἰς τόν στίχον. Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἀγωνισμάτων στερρῶν, ἀκουσμα ξένον ἀληθῶς καί παράδοξον· ἐν φύσει γάρ γυναικεῖα, τήν τῶν Ἀγγέλων ζωήν, ἀνενδό-

τως Μῆτερ, πεπολίτευσαι, σαρκός τήν γυμνότητα, καί ἐρήμου τήν ἀκωσιν, καί τῶν ἀσάρκων, πολεμίων τόν πόλεμον, καρτερήσασα, οὐρανίῳ φρονήματι· ὅθεν σε θεασάμενος, Ὁσία ὡς ἄσαρκον, ὁ θηρευτής κατεπάγη, τῶν ἀρετῶν σου τήν ἔλλαμψιν, δι' ἧς ἀπαυγάξεις, Θεοκτίστη τοῖς ἐν κόσμῳ, χάριν θεόδοτον.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τόν Κύριον...

Χαίροις περιστερά λογική, ἡ τῆς πικρᾶς αἰχμαλωσίας τά θήρατρα, φυγοῦσα προνοία θεία, καί πρὸς τό ἄλλος στερρῶς, τῆς ἐρήμου Πάρου καταπαύσασα, ἐξ οὗ πρὸς κατάπαυσιν, ἀληθῶς τήν οὐράνιον, ἀσχέτω πόθῳ, καί ἀνδρείῳ φρονήματι, ἐναπέβλεψας, Θεοκτίστη ἰσάγγελε· ἧς νῦν καταπολεύουσα, καί δόξαν τήν ἄρρητον, αὐτοπροσώπως ὀρώσα, τοῦ ἀθανάτου νυμφίου σου, ἀπαύστως δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Χαίρει ἡ Ἰκαρία ἐν σοί, τό χαριτόβρυτον καί θεῖόν σου λείφανον πλουτήσασα Θεοκτίστη, τῇ εὐδοκίᾳ τῇ σῇ, οἷα πλοῦτον Μῆτερ ἐπουράνιον, ἡ Λέσβος καί Πάρος δέ, τῇ σῇ δόξῃ ἀγάλλονται, ἡ μὲν λαμπρῶς σε, ἐνεγκοῦσα καί θρέψασα, ἡ ἑτέρα δέ, δεξαμένη τούς ἄθλους σου. Ταύτας αἰεὶ περίσκεπε, καί πάντας διάσωζε, τούς ἐορτάζοντας πόθῳ, τήν παναοίδιμον μνήμην σου, Χριστόν αἰτουμένη, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τό μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, εἰς πᾶσαν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος, Θεοκτίστη Ὁσία θεόληπτε. Βαβαί τῆς σῆς ἀνδρείας, καί σταθερᾶς ὑπομονῆς, ἧς ἐνεδείξω ἐν τῷ σκάμματι! ἔξω κόσμου καί σαρκός γάρ ἐγένου, ὑπέρ τά ὀρώμενα, τῇ σαρκί διατελέσασα. Καί νῦν τῶν πόνων τρυγῶσα τούς καρπούς, δυσώπει δεόμεθα μακαρία, Χριστόν τόν νυμφίον σου, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τάς δεήσεις τῶν δούλων σου καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπό πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Νῦν ἀπολύεις, τό Τρισάγιον καί τό Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ΄. Τήν ὠραιότητα.

Η Λέσβος βλάστημα, θεῖόν σε κέκτηται, τοῖς δέ ἀγῶσί σου, Πάρος ἠγίασται, καί τῷ σῶ σκήνει τῷ σεπτῷ, πεπλούτηται Ἰκαρία. Ὅθεν ὡς παρθένον σε, καί Ὅσιαν γεραίρομεν, καί ἐπιβιώμεθα, τήν θερμήν προστασίαν σου, ἣν δίδου τοῖς βοῶσί σοι Μῆτερ· χαίροις Ὅσια Θεοκτίστη.

Θεοτοκίον.

Σέ τήν μέσιτεῦσασαν τήν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν, Θεοτόκε Παρθένε. Ἐν τῇ γαστρὶ γάρ ἐκ τῆ σου προσληφθεῖσθαι, ὁ Υἱός σου καί Θεός ἡμῶν, τό διά σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α΄ Στιχολογίαν, **Κάθισμα.**

Ἦχος α΄. Τόν τάφον σου Σωτήρ.

Εὐφραίνει μυστικῶς, ἡ ἀγία σου μνήμη, Ὅσια τοῦ Χριστοῦ, εὐσεβῶν τάς καρδίας, ἐν ἧ συνελθόντες σε, ἐν ᾧδαῖς, μακαρίζομεν, καί δοξάζομεν, τόν σέ δοξάσαντα Λόγον. Ὅν ἰκέτευε, διά παντός Θεοκτίστη, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ναῶ τῷ ἱερῷ, τῆς Ἀγνῆς Θεοτόκου, ἡμέρας καί νυκτός, προσεδρεύουσα Μῆτερ, ναός ἀγιώτατος, μυστικῶς, ἐχρημάτισας, θείαις πράξεσι, τῆς Παναγίας Τριάδος, μεγαλύνουσα, στόματι, νῶ καί καρδίᾳ Παρθένον τήν Ἀχραντον.

Μετά τήν β΄ Στιχολογίον, **Κάθισμα.**

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγη, ἀληθῶς, ὁ κυνηγέτης κατιδῶν, ὡσπερ κρόκην σε σεμνή, ριπιζομένην τῇ πνοῇ, ἐν τῷ ναῶ τῆς Θεοτόκου ἐν τῇ Πάρῳ,

καί ἔφριξε μαθῶν, τῆς πολιτείας σου, τοὺς πόνους τοὺς μακρούς, καί τά παλαίσματα, καί καθηγίασται Μῆτερ τῇ προσφάσει σου, καί τῇ δοθείσῃ σοι Χάριτι. Ἄλλ' ἐκδυσώπει, ᾧ Θεοκτίστη, ὑπέρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων σε.

Θεοτοκίον.

Τῆς σῆς δόξης τάς αὐγάς, Θεοχαρίτωτε Ἀγνή, Θεοκτίστη ἡ σεμνή, κατανοοῦσα μυστικῶς, ἐν τῷ ναῶ σου τῷ ἀγίῳ σχολάζουσα, ἔφερε στερρῶς, ἅπαν ἐπίπονον, βίου τοῦ σκληροῦ, τοῦ τῆς ἀσκήσεως, καί εὐχαρίστῳ ψυχῇ ἐμεγάλυνε, τά μεγαλεῖά σου Ἀχραντε, χαῖρε βοῶσα, Εὐλογημένη, τῶν βροτῶν καταφύγιον.

Μετά τόν Πολυέλεον, **Κάθισμα.**

Ἦχος πλ. δ΄. Τήν Σοφίαν καί Λόγον.

Υπέρ φύσιν ἀσκήσασα ἐπί γῆς, ἐδοξάσθης ἀξίως ἐν οὐρανοῖς· εἰς ἔρημον νῆσον γάρ, θεοφόρε σκηνώσασα, καί κατά μόνας Μῆτερ, Θεόν θεραπεύουσα, ἀθέατος τοῖς πᾶσιν, ἐτέλεις καί ἄγνωστος· ὅθεν ἐπί τέλει, τῶν ἀγώνων γνωσθεῖσα, τοὺς πάντας ἐξέπληξας, παραδόξῳ ἀσκήσει σου, Θεοκτίστη ἰσαγγελε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τήν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Τόν Θεόν συλλαβοῦσα ἄνευ φθορᾶς, καί τεκοῦσα Παρθένε σωματικῶς, ἀγνή καί πανάφθορος, μετά τόκον διέμεινας, καί τῆς φθορᾶς ἐρρύσω, Ἀδάμ τόν κατάκριτον, τῆς εὐλογίας Κόρη, τήν ἄβυσσον τέξασα· ὅθεν τήν ψυχὴν μου, τοῦ ἐχθροῦ ἐπηρείας ἀπάλλαξον δέομαι, καί δός σύνεσιν Πάναγνε, ἵνα πράττω τό θέλημα, Χριστοῦ τοῦ σοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ, καί πταισμάτων λάβω τήν συγχώρησιν, καί ζωῆς ἐπιτύχω, μελλούσης ὁ δοῦλος σου.

Τό α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου καί τό Προκείμενον.

Ἐπιμένων ὑπέμεινα τόν Κύριον καί προσέσχε μοι.

Στιχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον τῆς γ΄ Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν.

‘Ο Ν’ φαλμός. Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς ‘Οσίας...

Καί νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου... Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β’.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Τοῖς ἐρημικοῖς σου παλαίσμασι, τοῦ ἐχθροῦ ἐπάτησας τάς μεθόδους, ἀρρενωθεῖσα ταῖς φρεσίν, ‘Οσία Μῆτερ· τοῖς θεουργικοῖς δέ χάσμασι, δι’ ὧν παρά Θεοῦ ἐδοξάσθης, τῆς Ἐκκλησίας φαιδρύνει τό πλήρωμα, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι· Ἀλλά ὦ Θεοκτίστη θεόφρον, ἀδιαλείπτως ἰκέτευε, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα οἱ κανόνες, τῆς Θεοτόκου καί τῆς ‘Οσίας. Κανὼν πρῶτος τῆς ‘Οσίας ἔχων τήν δε ἀκροστιχίδα:

«Τῆ Θεοκτίστη τόν ὕμνον φέρω. Γερασίμου»

Ῥδὴ α’. Ἦχος α’. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιά.

Ταῖς Τριαδικαῖς μαρμαρυγαῖς, λαμπруνομένη ‘Οσία θεόληπτε, φωτισμόν μοι δώρησαι, φωτιστικαῖς Θεοκτίστη πρεσβείαις σου, ἵνα σου τοῦ βίου ὑμνήσω τά κατορθώματα.

Ηστραφεν ἡ μνήμη σου ἡμῖν, ὑπέρ ἡλίου αὐγὰς καταυγάζουσα, πιστῶν τήν διάνοιαν, τῶν ἀρετῶν σου ‘Οσία λαμπρότησι, καί παθῶν τόν ζόφον, ὀλοτελῶς ἐκδιώκουσα.

Θείας ἀγαπήσεως τό πῦρ, ἐν τῇ ψυχῇ δεξαμένη πανεύφημε, κόσμου τήν τερπνότητα, ἀπό παιδός Θεοκτίστη κατέλιπες, καί τῶ σῶ νυμφίῳ, Χριστῶ θερμῶς ἠκολούθησας.

Θεοτοκίον.

Ελαμφεν ἡμῖν σωματικῶς, ἐκ τῆς γαστρὸς σου ὁ ἄδυτος Ἥλιος, καί κόσμον ἐφώτισε, θεογνωσίας ἀκτίσι Πανάχραντε, καί τῶν ‘Οσίων στίφη, περιφανῶς ἐπεσπάσατο.

Κανὼν δεύτερος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς

«Τίς σου τόν βίον, ‘Οσία, μέλψει;» (Γερασίμου).

Ἦχος πλ. α’. Ἴππον καί ἀναβάτην.

Τέλους τοῦ μακαρίου, ἐπιτυχοῦσα σεμνή, καί Ἀγγέλων χορεΐαις συνοῦσα καί χορεύουσα, σὺν αὐτοῖς ἰκεύτευε, ὑπέρ τῶν τιμώντων σου, Θεοκτίστη τήν μνήμην ἄσμασι.

Ιθυνας τῆς ψυχῆς σου, ἀπό παιδός τήν ροπήν, ὀλοτρόπως. ‘Οσία πρὸς ἐφετῶν τό ἔσχατον, καί πόθῳ ἠμφίεσαι, μοναχῶν τό ἔνδυμα, ἐλομένη βίον οὐράνιον.

Σώματι καί καρδίᾳ, ἀναπεθεῖσα Χριστῶ καί αὐτῶ νυμφευθεῖσα ὡς καθαρὰ καί ἄμωμος, ἀγνεῖαν ἀκήρατον, τούτῳ προσενήνοχας, Θεοκτίστη καί βίον ἄμεμπτον.

Θεοτοκίον.

Σάρκα ἐκ σοῦ ὁ Λόγος, ἀναλαβὼν ἀληθῶς, ἔμφυχόν τε καί ἔννου καί λογικὴν ὡς εὐσπλαχνος, Παρθένε Θεόνυμφε, τήν ἀράν ἠφάνισε, καί τόν ἄνθρωπον ἀνεσώσατο.

Καταβασία. Ἀνοιξω τό στόμα μου.

Ῥδὴ γ’. Ὁ μόνος εἰδώς.

Ορών σε ὁ βάσκανος ἐχθρός, ὀσίως διαπρέπουσαν, αἰχμαλωσίαν σοι ἐτεκτήνατο, ἐπιδραμόντων ἐχθρῶν ὠμότητι, ἀλλά τούτου ἤσχυνας, Μῆτερ τά βουλευμάτα, λυτρωθεῖσα προνοία τῇ κρείττονι.

Κατάραντες Μῆτερ οἱ ἐχθροί, εἰς Πάρον προσωμίσθησαν, ὧν διαδρᾶσα τάς χεῖρας πέφευγας, ὡς σκεπτομένη Χριστοῦ τῇ χάριτι, καί εἰς τόπον ἔρημον, ὡς τρυγῶν φιλέρημος, Θεοκτίστη ‘Οσία ἐσκήνωσας.

Τήν ἔρημον Πάρον ἀνδρικῶς, ‘Οσία κατοικήσασα, καί κατά μόνας Θεῶ σχολάζουσα, τήν τῶν Ἀγγέλων ζωὴν διέζησας, γυμνή καί ἀνέστιος, καί πᾶσιν ἀθέατος, καί ἐχθροῦ τήν κακίαν ἐγύμνωσας.

Θεοτοκίον.

Ιλύος μέ λύτρωσαι Ἀγνή, παθῶν τῶν τυραννούντων με, καί τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων ρῦσαί με, καί μετανοίας φωτί με αὐγάσον, μή

παρίδης Ἄχραντε, τὴν οἰκτράν μου δέησιν· ὅτι σύ μου ἐλπίς καὶ βοήθεια.

Δεύτερος. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Ὁὐκ ἐπτηξας τοῦ ἐχθροῦ, τό θράσος θεόληπτε, ἀλλ' ἀνδρεία γνῶμη πρὸς πᾶσαν ἄσκησιν, τῆς κατὰ Χριστόν διαγωγῆς, ἐχώρησας Θεοκτίστη, καὶ τῶν Ἀγγέλων τά τάγματα, τῇ σῇ πολιτεία ἐξέστησας.

Υφώθης πρὸς ἀρετῶν, τὴν ἄκραν ἀκρώρειαν, τῇ σῇ ἀκροτάτῃ ἀσκήσει πάνσεμνε, καὶ φωταγωγεῖς διὰ παντός, πάντων τὰς διανοίας, τῇ ψυχικῇ σου λαμπρότητι, Μῆτερ Θεοκτίστη θεόσοφε.

Τό πάχος τό τῆς σαρκός, Ὁσία ἐλέπτυνας, ἐγκρατεῖς πόνοις καὶ ταῖς δεήσεσι, ταῖς ἀδιαλείπτους πρὸς Θεόν, καὶ πάσῃ σκληραγωγίᾳ, τὴν δὲ ψυχὴν ἀπετέλεσας, θείων χαρισμάτων ἀνάπλεων.

Θεοτοκίον.

Ὁ λόγος ὁ τοῦ Θεοῦ, ἐκ σοῦ σὰρξ γεγένηται, ὃ ἦν μείνας Κόρη δι' ἀγαθότητα, καὶ τὴν ἀπωσθεῖσαν τῶν βροτῶν, φύσιν τῇ ἁμαρτίᾳ, ὡς ἀγαθὸς ἀπεκάθηρε, καὶ εἰς οὐρανούς ἀνεβίβασε.

Καταβασία. Τούς σου ὑμολόγους.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἀρρενωθεῖσα ταῖς φρεσὶ Θεοκτίστη, πρὸς ἀνδρικούς ἐναπεδύσω ἀγῶνας, καὶ ἐν αὐτοῖς Ὁσία ἠνδραγάθησας· ὦ! τῆς σῆς στερότητος! Πῶς ὑπέφερες Μῆτερ, ἐρήμου τὴν κάκωσιν, καὶ ἐχθρῶν τὰς ἐφόδους· διό μεγάλων ἔτυχες τιμῶν, καὶ ἀφθαρσίας στεφάνῳ κατέστεψαι.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῷ ναῷ σου Θεοτόκε Παρθένε, προσκαρτεροῦσα ἐν νυκτί καὶ ἡμέρα, ἢ τοῦ Υἱοῦ σου τόν ζυγόν ποθήσασα, ὕμνοις καὶ δεήσεσι, τὴν σὴν δόξαν γεραίρει, καὶ ναός τερπνότατος, τῆς Τριάδος ἐδείχθη, ἢ Θεοκτίστη ἢ θεοειδής, ἧς ταῖς πρεσβείαις ἡμᾶς Κόρη ὠκτειρον.

Ῥδὴ δ'. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Σώματος ἐνέκρωσας, σεμνὴ τά σκιρτήματα, δι' ἡσυχίας παντελοῦς, καὶ σκληροτάτης ἀγωγῆς, ψυχὴν δὲ ὠραίσας, τῇ ὠραιότητι Μῆτερ τῶν πόνων σου, καὶ τῷ Σωτῆρι ὀσίως νενύμφευσαι.

Τριάκοντα ἔμεινας, πρὸς πέντε ἐν ἔτεσιν, ἐν γῆ ἐρήμῳ ἀνδρικῶς, μόνη καὶ μόνῳ τῷ Θεῷ, Ὁσία λατρεύουσα, καὶ τοῖς ἀνθρώποις τελοῦσα ἀθέατος· διό θεόθεν ἀξίως δεδόξασαι.

Ἥνεγκας τὴν γύμνωσιν, σαρκός σου ὡς ἄσαρκος, καὶ κακουχίας τὰς λοιπὰς, τῆς ἐν ἀσκήσει σου ζωῆς· ἐντεῦθεν ἠμφίεσαι, τῆς ἀφθαρσίας στολὴν τὴν ὑπέρλαμπρον, πεποικιλμένην τῇ αἴγλῃ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Τέτοκος Πανάχραντε, σαρκὸς ὁμοιώτατι, τόν Ὑπερούσιον Θεόν, ἀνακαινίζοντα ἡμᾶς, καὶ ἄφθορος ἔμεινας, μετὰ τὴν κύσιν Μῆτερ ἀπείρανδρε· διό φθορᾶς τῶν παθῶν με ἀπάλλαξον.

Δεύτερος. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Ναῷ τῷ τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος, φοιτῶσα Μῆτερ εὐλαβῶς, ταύτης τὴν χάριν ἐπλούτησας, καὶ τὴν θερμὴν προστασίαν, Ὁσία Θεοκτίστη θεόληπτε.

Βαρβάρων αἰσθητῶν ὡς ἀπέδρασας, κατηγωνίσω νουνεχῶς, τόν νοητόν Μῆτερ δράκοντα, καὶ κατεπάτησας τοῦτον, τοῖς σοῖς ἀνδρειοτάτοις παλαίσμασι.

Ἰσχύϊ σθενουμένη τῆς χάριτος. ἤνεγκας Μῆτερ καρτερῶς, τὴν τῆς ἐρήμου σκληρότητα, καὶ τὴν σκληρὰν τῶν δαιμόνων, μανίαν τῷ σῷ βίῳ κατέβαλες.

Θεοτοκίον.

Ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ ὁ πυρίμορφος, ἐν ᾧ ἐκάθισε Χριστός, σωματικῶς ὡς φιλόανθρωπος, ἢ Θεοτόκος Μαρία, ἡμῶν ἢ προστασία ὑμνεῖσθω μοι.

